

kortfattede Bestemmelser dels om Kødudsalg (Lokalerne) og Slagterier og dels om Kontrol med, at der ikke sælges Næringsmidler, der er skadelige for Sundheden, medens der ikke findes egentlige Bestemmelser vedrørende Kødkontrol. De mange andre Sundhedsvedtægter, der vedtoges i Løbet af de følgende Aar, afveg ikke paa dette Punkt fra den københavnske.

Den 7. Februar 1879 fremsatte Justitsministeren i Landstinget Forslag til Lov om Tilsyn med Salg af Levnedsmidler, men under Forslagets 12-aarige Vandring i Rigsdagen forsvandt de i Forslaget indeholdte Bestemmelser om Slagtning og Kødkontrol, der oprindelig havde været det væsentlige i Lovforslaget, og Forslaget blev udformet til Lov af 9. April 1891 om Undersøgelse af Levnedsmidler, der senere gentagne Gange er fornyet, sidst ved den nugældende Lov af 18. April 1910. Forskellige andre Forsøg med at faa tilvejebragt en moderne Kødkontrol i Lighed med den paa et langt tidligere Tidspunkt i de større tyske Byer indførte strandede ogsaa, og man tænkte heller ikke paa at opbygge en egentlig Kødkontrol paa Sundhedsvedtægterne.

Der var imidlertid Trang i Tiden til en Kødkontrol, og Begyndelsen til denne tilvejebragtes da ogsaa mere tilfældigt ved, at der, efter at Københavns nye offentlige Kvægtorv var aabnet i 1879, i Tilslutning dertil i 1883 blev oprettet det offentlige Slagtehus i København, hvor der var indrettet en Række Celler, der udlejedes paa Betingelse bl. a. af, at Lejeren underkastede sig Bestemmelser om Kødkontrol. Oprettelsen af dette offentlige Slagtehus havde til Følge, at København fik sin anden Sundhedsvedtægt, ved hvilken der indførtes Slagtetvang og Kødkontrol. Denne blev stadfæstet den 15. Juni 1886. Denne Benyttelse af Sundhedsvedtægterne fandt hurtig Vej ogsaa til Provsbyerne, og hele vor indenrigs Kødkontrol blev derefter opbygget paa Sundhedsvedtægter. Det viste sig imidlertid snart, at denne Ordning havde store svage Sider, idet hver enkelt Kommune ordnede eller lod sin Dyrlæge ordne Kontrollen og særlig Bedømmelsen af Kødet efter eget Forogdtbefindende, og dette førte atter til Uvillie og Vægning ved at godkende en anden Kommunes Kødkontrol saavel som ogsaa senere Svineslagteriernes frivillige Kødkontrol. Et Forsøg paa at omforme den indenrigs Kødkontrol til en Enhed og bringe den i nær Forbindelse med Eksportkontrollen, der var i stadig Ud-

vikling, blev gjort gennem den store i 1898 nedsatte Kødkontrollkommission, der udarbejdede et Lovforslag, der blev fremsat i to Rigsdagssamlinger, men ikke fremmet, da Svineslagterierne, der oprindelig havde foranlediget Kommissionens Nedsættelse, i sidste Øjeblik veg tilbage for Konsekvenserne af en Statskødkontrol.

De nævnte uheldige Forhold ved den opvoksende Kødkontrol blev i nogen Grad afbødet ved, at den nystiftede Kødkontrollørforening, der oprindelig havde rent faglig Karakter, ved et Udvalg i 1902 lod udarbejde »Vejledning til Bedømmelse af Kød« og senere »Undersøelsesregler for Kød«, hvorved der blev skabt Mulighed for mere Ensartethed i Kontrollen. Hertil bidrog ogsaa det af Foreningen ligeledes udarbejdede »Forslag til Sundhedsvedtægtsbestemmelser om Kødkontrol« og Normalsundhedsvedtægtsbestemmelserne, der er en videre Udformning af dette. Et yderligere Fremskridt var Loven af 6. April 1906 om indenrigs Kødkontrol, som for en væsentlig Del fjernede de Hindringer for fri Kødhandel, som de forskellige Byraad af rent lokale Grunde havde opstillet.

Loven af 6. April 1906 blev afløst af den nugældende Lov af 13. Maj 1911 om indenrigs Kødkontrol, efter hvilken det er overladt til Kommunerne selv at bestemme, om de i det hele taget vil have Kødkontrol, og i bekræftende Fald at vælge mellem de 3 Kategorier, som Loven hjemler Mulighed for, og som yderligere baseres paa Sundhedsvedtægt. Den første Kategori er den, hvor Slagtning kun maa finde Sted paa offentlige, kommunale Slagtehus, hvormed sidestilles et af Landbrugsministeren godkendt Eksportslagteri, under Kontrol saavel før som under og efter Slagtingen af Dyrene ved en Dyrlæge godkendt af Landbrugsministeren. Den anden Kategori er den, hvor Slagtning finder Sted paa private, af Sundhedskommissionen godkendte Slagtesteder indenfor Kommunen, med Syning af Dyrene ved en af Landbrugsministeren godkendt Dyrlæge saavel før som efter Slagtingen, og den tredje Kategori, hvor Syning ved en af Landbrugsministeren godkendt Dyrlæge kun skal finde Sted efter Slagtingen. Kød og Slagteaffald, der hidrører fra Kontrol af første Kategori, kan forhandles overalt her i Landet uden Afgift, dog at det, hvis det er henført til anden Klasse, kan underkastes Efterkontrol. Hjemlen for Oprettelsen af Kontrol af de nævnte Kategorier findes i Lov af 12. Januar 1858 om Tilvejebringelse af Sundhedsvedtægter, og Hjemlen for deres Rettigheder angives for